

potvrzení mín. vnitra je aktem konstitutivním, který nemůže býti presumován, není-li tu zvláštního předpisu právního, který by presumpci takovou jakožto výjimečný právní institut připouštěl. Ani z té okolnosti, že st-l oproti předpisu § 13 posl. odstavce zák. č. 233/1920 Sb. úřad dále vykonával, ačkoliv o jeho potvrzení nebylo dosud rozhodnuto, nelze dovozovati, že st-l byl mlčky potvrzen, ježto z nezákonného faktického stavu nelze nic dovozovati na vznik předpokladů, za kterých by stav ten nebyl nezákonným.

Stavě se konečně na právní základ § 15 ve spojení s §em 12 vl. nař. č. 335/1922 Sb., dovozuje st-l právní nárok na svoje potvrzení ve službách, ježto prý nutno zachovávat zásadu, aby úředníci, kteří se za republiky loyálně chovali, prokázali dostatečnou odbornou a jazykovou kvalifikaci a ve službě se osvědčili, byli převzati, není-li tu jiných závažných příčin. Podmínkám těmto prý st-l vyhovuje a měl prý proto býti na svém služebním místě potvrzen.

Lež již v nál. Boh. A 4425/25 dovodil nss názor, že z předpisů zák. č. 233/1920 Sb. nelze pro úředníky měst s regulovaným magistrátem dovoditi právního nároku na potvrzení v dosavadní službě městské. V nál. tom bylo také výslovně poukázáno na to, že v odst. 2 § 12 cit. nař. jsou dány toliko směrnice pro úřední orgány. Ze směrnic pro úřední orgány nemohou pak býti dovozována subj. práva stran. Je tedy opačné tvrzení stížnosti bezdůvodné.

Pokud konečně stížnost v nař. opatření shledává i rozpor s předpisy o finančním hospodaření obcí a zejména s předpisem § 10 zák. č. 329/1921 Sb., ježto prý se tím obci působí neočekávané a zbytečné výdaje, nemohl nss ani v tomto směru dáti stížnosti za pravdu, ježto zák. č. 233/1920 a 243/1922 Sb. úřadu neukládá, aby posuzování otázky, zdali úředníci měst s regulovaným magistrátem mají ve svých služebních místech býti potvrzeni, činil závislým na možnosti finanční úhrady podle předpisů o finančním hospodářství obcí.

Č. 11.968.

Váleční poškození: * Ustanovení prov. vlád. nař. č. 363/1922 Sb. k § 2 a) odst. 1 k zák. o požitcích válečných poškozců, pokud stanoví, že příjmem ve smyslu zákona se rozumí příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, je ve shodě se zákonem.

(Nález ze dne 11. června 1935 č. 15.638/35.)

Věc: Karel M. v H. (adv. Dr. Ferdinand Pfeifer z Liberce) proti ministerstvu sociální péče (vrch. odbor. rada Dr. Vojtěch Elsnic) o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žal. úřad potvrdil nař. rozhodnutím výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze z 21. května 1932, kterým byl

st-li přiznán invalidní důchod pro rok 1931 jen z části a kterým mu důchod ten na rok 1932 přiznán nebyl proto, poněvadž příjem st-lův v r. 1931 převyšoval součet hranice příjmové s požitky, kdežto příjem v roce 1930 docílený převyšoval sice hranici příjmovou, avšak nedosáhl součtu této a požitků. Při tom vyslovil, že příjmem k rozhodnutí o nároku st-lově na důchod jest příjem, jenž by tvořil základ pro vyměření daně důchodové, tedy příjem, jaký má na mysli vl. nař. č. 363/1922 Sb. k § 2 zák. požitkového, do kterého sluší počítati i doplatky na zaopatřovacích požitcích válečných poškozců, které podle vl. nař. č. 175/27 Sb. k § 2 č. 3 a 4 odst. 4 podléhají zdanění a které st-li byly vyplaceny v roce 1930 částkou 4.056 Kč a v r. 1931 částkou 9.927.40 Kč.

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost jako spornou otázku označuje právní otázku, lze-li při stanovení příjmu, jehož výše je podle § 2 zák. o požitcích válečných poškozců č. 142/1920 Sb. rozhodnou pro přiznání důchodu válečného poškozence, započísti vše, co z titulu invalidního důchodu bylo invalidovi v rozhodném roce vyplaceno. Úřad odpovídá na otázku tu kladně, třeba šlo o doplatky za dobu delší, než právě za rozhodný rok, a dovolává se toho, že příjmem, o němž mluví § 2 cit. již zák., je příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu (nyní důchodové). Stížnost uznává, že podle prov. nař. č. 363/22 Sb. k § 2 lit. a) odst. 1 skutečně příjmem rozuměti jest to, co tvoří základ pro ukládání daně z příjmu, tvrdí však, že toto ustanovení je v rozporu se zákonem.

Zkoumaje platnost dotyčného ustanovení cit. prov. nař., neshledal nss stanovisko stížnosti důvodným.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb., č. 79/1924 Sb. a č. 93/1929 Sb. nárok na požitky přísluší válečnému poškozenci, jehož roční příjem není větší nežli 5.000 Kč; je-li však vyšší příjem menší nežli součet 5.000 Kč a důchodu (§ 6 cit. zák.), jenž by válečnému poškozenci příslušel, jest mu přiznati důchod v částce, doplňující tento součet. Podle odst. 2 cit. paragrafu započítává se do příjmu příjem všech osob, k jejichž výživě válečný poškozenec podle zák. jest povinen přispívati a jež s ním bydlí ve společné domácnosti a podle odst. 3 příjem válečného poškozence a osob uvedených v odstavci 2, plynoucí z činnosti hospodářsky nesamostatné, započítává se pouze polovinou.

Citované právě ustanovení zák. pojem příjmu blíže nerozvádí. Filologický (jazykový) obsah výrazu »příjem«, použitého zákonem, může býti různý podle toho, užil-li ho zákon ve smyslu obyčejném, lidovém nebo ve smyslu právně-technickém. V obecném smyslu je příjmem všechno, co kdo na majetkové hodnotě obdrží, tedy i zcela nahodilé dary, almužny. Podle názoru nss-u nepoužil zákonodárce slova toho v tomto širokém smyslu obecném, a to již proto nikoli, že ani toto ustanovení, ani jiné ustanovení cit. zák. neuvádí, jak úřad příjem ten má zjišťovati, což ovšem by bývalo nutným, kdyby skutečně jakýkoli a veškerý příjem měl býti rozhodující.

Neužil-li zákonodárce výrazu toho ve smyslu obyčejném, je na snadě výklad, že použil ho ve smyslu, ve kterém ho platné právo používalo a sice v oboru práva finančního, kde se s výrazem tím, zejména v zák. o osobních daních z příjmu lze setkat. Tomu svědčí i skutečnost, že s jistými modifikacemi stojí zákon o důchodech válečných poškozenců na témž stanovisku, jako zák. o osobních daních, že se totiž do příjmu určité osoby započítávají i příjmy osob druhých, což přece by pojmu příjmu v obecném smyslu neodpovídalo a neodpovídalo by pojmu slova toho ani, pokud lze se s ním setkat v jiných zákonech. Jestliže však potom prováděcí vl. nař. č. 363/1922 Sb. k § 2 a) odst. 1 stanovilo, že příjmem ve smyslu zákona se rozumí příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, tedy příjem po odpočtu srážek připuštěných zákony o dani z příjmu, nelze tvrditi, že by ustanovení to bylo v rozporu se zákonem, stížnost nemá v tomto bodě pravdu a jsou proto vývody její, zbudované na předpokladech, že cit. ustanovení vl. nař. je v rozporu se zákonem, bezdůvodné.

Č. 11.969.

Živnostenské právo: * Vdova po majiteli živnosti hostinské, jenž zemřel již za účinnosti zák. č. 112/1927 Sb., není podle § 3 odst. (1) č. 1 lit. a) tohoto zák. osvobozena od průkazu způsobilosti.

(Nález ze dne 11. června 1935 č. 15.828/35.)

Věc: Společenstvo hostinských a výčepníků v Liberci (adv. Dr. Julius Eisner z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Marii St. v L. adv. Dr. Otto Wilhelm z Liberce) o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 11. srpna 1931 zamítl okr. úřad v Liberci žádost Marie St. o udělení koncese hostinské a výčepnické se stanovíštěm v L. čp. . . , jelikož místní potřeba obyvatelstva v L. jest po právu již stávajícími koncesemi hostinskými a výčepnickými dostatečně kryta.

Nař. rozhodnutím vyhověl zem. úřad v Praze odvolání, jež proti tomu podala Marie St., a udělil jí za určitých podmínek koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické s dílčím oprávněním čepovati víno v požadovaném stanovišti. Rozhodnutí toto bylo opřeno o úvahu, že udělení koncese nevádí ani okolnosti, na které nutno bráti zřetel podle § 18 živn. ř., ani jiné zákonné překážky. Žadatelka jest osvobozena od průkazu způsobilosti podle ustanovení § 3 odst. 1 bodu 1 lit. a) zák. z 15. července 1927 č. 112 Sb., neboť provozuje právem vdovským samostatně živnost hostinskou a výčepní na základě koncese udělené zemřelému manželu Jindřichu St. výměrem osp-é v Liberci ze 7. ledna 1925, tedy na základě koncese udělené před účinností zák. z 15. čer-